

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. I.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. DSH/894/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2018, č. j. 17 A 28/2016 – 111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Uvedená částka bude vyplacena k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Jaroslava Topola do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016. Tímto rozhodnutím bylo podle § 92 správního řádu zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 21. 10. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2015 do datové schránky jeho zmocněnce Ing. M. J. Ten podal proti tomuto rozhodnutí dne 16. 11. 2015 odvolání e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu. Dne 26. 11. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno potvrzující podání jmenovaného s razítkem podací pošty České Budějovice s datem 24. 11. 2015. Toto podání opětovně nebylo podepsáno. Dne 23. 12. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání elektronicky

podepsané, v němž Ing. M. J. zároveň vyjádřil názor, že původní odvolání bylo podáno včas. Na podporu tohoto tvrzení pak žalobce předložil při jednání soudu kopii podacího lístku s datem 23. 11. 2015. Soud však zjistil, že datum zde uvedené je pouze datem objednávky služby Dopis Online a označuje den převzetí zásilky ke zpracování, nikoliv skutečné datum podání.

[3] Na základě výše uvedených skutečností pak posuzoval krajský soud otázku, zda e-mailové podání ze dne 16. 11. 2015 bez zaručeného elektronického podpisu bylo doplněno ve lhůtě 5 dnů, jak požaduje § 37 odst. 4 správního řádu. Vyšel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 – 49, který stanovil, že *„den elektronické objednávky služby Dopis Online přes webovou stránku <http://online.postservis.cz> není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.“*

[4] Ve shodě s uvedeným názorem dospěl krajský soud k závěru, že k poštovní přepravě byl doplněk odvolání podán až dne 24. 11. 2015 (nikoliv dne 23. 11. 2015, jak dovozoval žalobce), tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. K podání ze dne 16. 11. 2015 tudíž nebylo možno přihlížet. Následné odvolání ze dne 23. 12. 2015 bylo podáno opožděně; stejně tak soud vyhodnotil i podání ze dne 24. 11. 2015, pokud by bylo posuzováno samostatně jako odvolání. Napadené rozhodnutí žalovaného proto shledal zákonným.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně pro nesprávné posouzení právní otázky *„kdy dojde k podání ve smyslu § 40 odst. 1 správního řádu“*. V textu kasační stížnosti obsáhle polemizuje s výše uvedenými závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a dovozuje, že rozhodující pro posouzení dne podání je datum uvedené na podacím lístku, nikoliv razítko pošty na obálce.

[6] Nad rámec přímé polemiky s názory rozšířeného senátu i se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku pak stěžovatel zpochybňuje postup České pošty při vyznačení data podání zásilky. Stěžovatel měl dle svého názoru legitimně za to, že pošta dne 23. 11. 2015 zásilku nejen vytiskla a zkompletovala, ale též předala do poštovní sítě. Pokud pošta vydala stěžovateli podací lístek s chybným údajem o datu podání, postupovala v rozporu s poštovními podmínkami a v rozporu se zákonem, což však stěžovatel nemusel a ani nemohl předpokládat, eventuálně ověřovat. Byl tedy v dobré víře ve správnost vyznačených údajů. Pochybení státního orgánu (poštu je nutno za takový orgán považovat) by nemělo jít k tíži účastníka řízení, což vyplývá i z judikatury Ústavního soudu (I. ÚS 2541/09). V této souvislosti poukázal stěžovatel i na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2015 sp. zn. I. ÚS 137/15, podle něhož nelze v určitých případech zamítnout jako opožděné odvolání, které bylo podáno po lhůtě, a to *„v situaci, kdy technickou závadu či mechaniku doručování nelze přičítat na vrub podateli“*, což lze analogicky aplikovat i na jeho případ.

[7] Stěžovatel tedy shrnul, že i kdyby bylo jeho odvolání skutečně podáno opožděně, došlo k tomu v důsledku pochybení pošty, která jej uvedla v omyl, že odvolání podal včas. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná. Stěžovatel nezpochybňoval skutkový stav zjištěný správním orgánem popsany výše, za spornou označil pouze procesní právní otázku včasnosti jím podaného odvolání. Nejvyšší správní soud však v nyní projednávané věci rozhodl o této otázce již rozsudkem ze dne 7. 2. 2018, č. j. 3 As 16/2017 – 45, jímž ke kasační stížnosti žalovaného zrušil předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2016, č. j. 17 A 28/2016 – 62. Zde zaujal názor, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo stěžovatelem podáno opožděně a rozhodnutí žalovaného je proto zákonné.

[9] Podle § 104 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[10] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56 „*Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uvaží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s.*“

[11] Jak vyplývá z výše uvedeného, žádná ze situací předvídaných zákonem či judikaturou pro možnost opětovného posouzení sporné právní otázky nenastala. Ve skutkových zjištěních nedošlo ke změně, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nerozhodl o otázce data podání, které je provedeno prostřednictvím služby Dopis Online jinak, než ve svém usnesení ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 – 49, o něž se opíral již předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu, ostatní vyšší soudy k této otázce také doposud nijak nejudikovaly, stěžovatel k tomu navíc sám netvrdí, že by krajský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nedodržel.

[12] Namítá-li stěžovatel kromě polemiky s již zaujatým právním názorem na stěžejní otázku dále to, že byl poštou uveden v omyl a že nemůže vzhledem ke své dobré víře a oprávněnému očekávání nést následky jejího chybného postupu v podobě zamítnutí svého odvolání pro opožděnost, pak je nutno upozornit na to, že tato námitka nemá svůj předobraz v námitkách uplatněných v žalobě, v níž stěžovatel postavil svoji obranu na tvrzení o včasném podání odvolání. V důsledku toho řešil krajský soud jím uváděný rozpor mezi datem na podacím lístku a razítku na obálce v obou svých rozsudcích jen v rámci posouzení skutečného data podání zásilky. Stěžovatelem nově formulovaná

námítka, již se pokouší jiným způsobem otevřít již jednou zodpovězenou otázku, je tak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

[14] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3. s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., pak rozhodl i o vrácení soudního poplatku zaplaceného za řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu